

[Jimmy Stahr]

fra neden, som hviler på egne forudsætninger, og som egentlig først relativt sent har fået opbakning fra myndighederne. Tværtimod vil vi sikre, at den organiserede idrætsstruktur stadig hviler på et demokratisk grundlag. Idrætsforeningerne bør være et sted, hvor unge og ældre illustrativt lærer de demokratiske beslutningers funktion og konsekvenser.

Vi pålægger dag ud og dag ind idrætsledere, klubber og idrætsorganisationer et enormt ansvar. Vi overlader dem vore børn og unge og går ud fra som givet, at lederne lever op til det store ansvar, som bliver dem givet. Ud fra denne indstilling må det være naturligt for socialdemokratiet at indtage den holdning, at idrætsorganisationerne og Danmarks Olympiske Komité også er i stand til at tage ansvaret, når det f. eks. gælder deltagelse i de olympiske sommerlege i Moskva.

Sagen må jo efter den debat, som nu har været i flere måneder, siges at være oplyst, og der er ikke grund til at tro, at mere moraliseringen fra folketingets side vil tjene til yderligere oplysning. Jeg er helt sikker på, at idrætslederne vil leve op til deres ansvar.

I debatten har udlandets opfattelse af os flere gange været bragt ind. Jeg tror ikke, at nogen hverken i Øst eller i Vest kan være i tvivl om vor fordømmelse af invasionen i Afghanistan. På den anden side må man også både fra Øst og fra Vest respektere vores opbygning af demokratiet, et nærdemokrati, havde jeg lyst til at sige, og det betyder, at vi lægger beslutninger og ansvar hen til de organer, hvor de efter vores mening hører hjemme, det være sig Danmarks Radio, filminstituttet eller som i dette tilfælde idrætsorganisationerne.

Jeg skal derfor endnu en gang give vor tilslutning til ministerens redegørelse og regeringens holdning.

Arne Christiansen (V):

Jeg kan takke ministeren for en saglig redegørelse for baggrund og omstændigheder i forbindelse med den internationale debat om boykot af de olympiske lege i Moskva til sommer.

Men længere kan jeg heller ikke strække mig. Jeg savner en konklusion, en standpunkttagen, navnlig fordi ministerens redegørelse angiveligt drejede sig om holdningen

til dansk deltagelse i de olympiske lege i Moskva. Det mest karakteristiske ved redegørelsen var nemlig mangel på holdning, og det på trods af, at folketinget med regeringens, socialdemokratiets og mange fleres stemmer har vedtaget en fordømmelse af Sovjetunionens invasion i det neutrale, forsvarsløse naboland Afghanistan.

Årsagen kan måske være, at redegørelsen er overladt til sportens minister og ikke til udenrigsministeren, for det, det her drejer sig om, er udenrigspolitik med alle de konsekvenser, en fejlbedømmelse af situationen kan indebære. Det er derfor beklageligt, at regeringen, efter forlydende på regeringschefens foranledning, har ændret det standpunkt, som har været udtrykt af udenrigsministeren ud fra erkendelsen af den alvorlige situation, vi befinder os i udenrigspolitik.

Jeg kan være enig med sportens minister om, at hovedhjørnestenen i dansk idrætsliv er frivillig indsats og demokratisk tradition. Men hvis man af denne demokratiske tradition udleder, at Danmark i frihedens navn bare skal lade sine olympiadedeltagere rejse, overser man en alvorlig og truende kendsgerning, nemlig den, at det for at bevare denne frihed og den anførte demokratiske tradition er nødvendigt at erkende diktaturet og tyranniet, hvor det findes, og også at erkende risikoen for at blive udnyttet af dette tyranni.

Danmark og den frie verden i øvrigt har én gang før i historien forsømt at agte på sådanne trusler. Der skulle en verdenskrig til, før man fik øjnene op for, at det var for sent. De færreste i dette ting husker måske 1930'erne, men må jeg minde om, at kun få i 1936 troede på de tyske flygtningsberetning om KZ-lejre og jødeforfølgelser, og Hitlers Tyskland havde på dette tidspunkt, nemlig samme år, kun besat Rhinlandet, en amilitariseret tysk zone. Erobringen, besættelsen, af Østrig og Tjekkosllovakiet kom først senere, og meget fulgte. Dengang lukkede man øjnene for de politiske risici, og Danmark og andre lande lod sig udnytte i en totalitær magts målrettede propaganda. Vi står i dag over for olympiske lege i et land, hvis forhold til og behandling af anderledetænkende og af etniske mindretal er velkendt, et land, der blodigt og kynisk har besat et neutralt, forsvarsløst naboland, en stat uden for Sovjets accepterede interessessfære, hvilket ikke er sket siden den anden verdenskrig. Situationen er